

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருள்செய்த

அமலனாதிபிரான்

பெரியநம்பிகள் அருள்செய்த தனியன்

ஆபாத₃ சூட₃ மநுபு₄ ய ஹர்ம் ஸயாநம்
மத்₄ யே கவேரது₃ ஹ்துர் முத்₃ தாந்தராத்மா I
அத்₃ ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோந்ஸ்சகாய மநவை முந்வாஹநம் தம் II

பள்ளைலோகம் ஜீயர் அருள்செய்த தனியன் வ்யாக்யாநம்

அவ.- (ஆபாத₃ சூட₃ மத்யாத்₃) இதில் “கெருடவாகனனும் நிற்க” (திருமாலை-10) என்றும், “அஞ்சறைப் புட்பாகனையான் கண்டது தென்னரங்கத்தே” (பெரியதிரு 5-6-6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபெருமானை ஸேவித்து அநுப₄ வித்த முந்வாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுப₄ விக்கும்படி சொல்லுகிறது. க₃ ரூட₃ வாஹநத்வமும், ஸேஷஸாயித்வமும், ஸ்ரீய:பதித்வமு ம்நே ஸர்வஸேஷ்யான ஸர்வாத்₄ க வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாத்₄ க வஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அநுப₄ வித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (ஆபாத₃ சூட₃ ம்) “திருப்பாதகேசத்தை” (பெரியாழ்.

திரு 1-2-21). (அநுபு₄ய) அமலனாதிபிரானடைவே அநுபு₄வித்து, (ஹர்ம் ஸ்யாநம்) “ஸ்ரீமாந் ஸுக₂ஸுப்த: பரந்தப:” (ரா.ஸு 38-25) என்னும்படியாய்க்கிடக்கை. கிடந்தக்டையிலே உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7-2-3)வரிதே. “ஹரதித் ஹர்:” அநுசூலர் மநஸ்சையுமும் ப்ரத்சூலர் ப்ராணன்களையும் ஹர்க்குமவரென்கிறது. அநுசூலரை த்ருஷ்டிச்சத்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாயிருக்கை. “கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு மெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்” (திருமாலை-23), “ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன்”(திருவாய் 5-8-1)என்னும்படி தாபஹாரானவரை. அவர்தாம், ★ அரவின்னை ந்சை மேயமாயனா(அமலன்-7)ரான முகல்வண்ண(திருவாய் 7-2-11)ரிதே. இப்படி அநுசூலப்ரத்சூலரசுஷணஸிசுஷணங்களைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே) கவேரகந்யையான காவேர்மத்₄யே. *கங்கையிற் புனிதமாய காவீர் நடுவு பாட்டிலே(திருமாலை-23)யிதே படுகாடுகிடக்கிறது. வண்பொன்னி(பெருமாள் திரு.2-3) திரைக்கையாலடிவருட (பெருமாள் திரு.1-1) திருவாளனின்தாக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகிறது(பெரியாழ் திரு.4-9-10). இப்படி (கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே ஸ்யாநம் ஹர்ம் ஆபாத₃சூட₃ம்) என்று குடத்சைமுடியை வைத்துக் குணத்சை பாதம்நீட்டி வடத்சை பின்புகாட்டித் தென்த்சையிலங்கை நோக்கக், கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை-19) அநுபு₄வித்தா ரென்கை. (முத்₃தாந்தராத்மா) இப்படி அநுபு₄வித்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமகிழ்ப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்-2)ரானார். ஸந்துஷ்டிச்சத்தஸமாஹ்தரானார்.

“மகிழ்ந்தது சிந்தை”(இர. திருவ-32) என்னக்கடவதேறே.

இனி அவ்வளவில் நல்லாதே (அத்₃ ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்னும்படி காணாக்கண்(முதல் திருவ-11)ணையுடையரானார். “அணியரங்க என்னமுத்தனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றாய்த்து இவர் இவ்விஷயத்திலே அஸ்தம்தாந்ய ப₄ாவராயிருப்பது; “ஏததே₃ வாம்ருதம் த்₃ ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” (ச₂ாந் 3-6) “அரங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணினை களிக்குமாறே” (திருமாலை-17); ராமம் மே அநுக₃தா த்₃ ருஷ்டி: - ந த்வா பஸ்யாம்(ரா.அ 42-34)யிதே. எள்ளந்த₃ர்யஸாக₃ரத்திலே மக்₃நரானார்; இவர்க்கு அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்₃ ருஷ்டம் த்₃ ருஷ்டமாகையாலே த்₃ ருஷ்டம் அத்₃ ருஷ்டமாய்த்து. அன்றக்கே, “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா” (திருவாய் 7-10-10) “ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி” (ரா.உத் 40-15) என்னும்படி பரத்வாத்₃க ளாய்த்து பரோக்ஷவிஷயமாகிற தென்னுதல்; “கட்கல்” (திருவாய் 7-2-3) என்னும் வாழையிதே கண்ணால் கண்டநுப₄வித்தது. காணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டிதே. இப்படி மைப்படி மேனி(திருவிரு-94)யை யநுப₄வித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்குமவரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நிஸ்சகாய மநவை முந்வாஹநம் தம்) என்று- யாவரொருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்று அறுதியிட்டார், அப்படிப்பட்ட அந்த முந்வாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதபத்தி பண்ணுகிறேனென்றபடி. “அயனலர்கொடு தொழுதேத்த” (பெரிய

திரு 4-2-6) என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநனான சதுர்முக₂ன் பஹுமுக₂மாக அநுப₄ வித்தாப்போலே முந்வாஹந ரான இவரும் ஏகமுக₂மாக இரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப₄ வித்தார். “கீரீடகேயுரகரத்நகுண்ட₃லம் ப்ரலம்ப₃ முக்தாமணி ஹேமபூ₄ஷ்தம்| விஸாலவக்ஷஸ்த₂லஸோபி₄ கௌஸ்துப₄ம் ஸ்ரியா ச தே₃வ்யாஸ்த₄யுஷ்தோரு விக்₃ரஹம்| ப்ரதப்தசாமீகர சாநுவாஸஸம் ஸுமேக₂லாநுபுர ஸோபி₄தாங்க்₄ரீகம்| ஸுவர்த்₃து₄நீஜாதம்ருணால கோமலம் த₃த₄நமச்ச₂ச்ச₂வி யஜ்ஞஸ்த்ரகம்| பு₄ஜோபத₄நம் ப்ரஸ்குதாந்யஹஸ்தம் நீகுஞ்ச்தோத்தாந்தபாத₃யுக்₃மம்| ஸுதீ₃ர்க்க₄முர்வம் ஸமுத₃க்₃ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் பருஷம் த₃த₃ர்ஸ 11” (ஹஸ்தீக்₃ர் மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்ரஹ்மாவானவன் அபி₄மாந்யாகையாலே, முடியே தொடங்க் யநுப₄ வித்தான்; இவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்க் அநுப₄ வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். இவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன” (அமலன்-1) “கண்டகண்கள் மற்றொன்றை-னைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றார்.

வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற இவர்க்கு, சேமமுடை நாரத(பெரியாழ். திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப₄வம் இவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதக்கமலம் (பெரியாழ் திரு 1-2-1) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-1) என்றார்; பீதகச்சிற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு 1-7-3) என்றதை, அரைச்சிவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழகிய

௪. ந்த்யை(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-8), அயனைப்
 படைத்ததோரெழ்லுந்த் (அமலன்-3) யென்றும்,
 பழந்தாம்பாலார்த்த வுதரத்தை (பெர்யாழ் த்ரு 1-2-9),
 த்ருவயிற்றுதரபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணிப்பூண்
 கலாவித்திகழும் த்ருமார்வை(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-10), த்ருவார
 மார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமடங்க விழுங்கிய
 கண்டத்தை(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம்
 (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமயும் சங்கும் நீலாவிய
 கைத்தலத்தை(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-12), கையினார்
 கர்சங்கனலாழியர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை
 வாயை(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-14), செய்யவாய் (அமலன்-7) என்றும்,
 கண்களிருந்தவா(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-16)வென்றதை,
 அப்பெர்யவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவொள்
 மணிவண்ண(பெர்யாழ் த்ரு 1-2-17)வென்றதை, எழில்
 நீலமணி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்களிருந்தவா(பெர்யாழ் த்ரு
 1-2-20) என்றதை, துளவவிரையார் கமழ்நீண்முடி
 (அமலன்-7)யென்றும் அருள்ச் செய்தார். கோவலனாய்
 வெண்ணெயுண்டவாய(அமலன்-10) ன்றே பெர்யபெருமாள்.
 ஆகையால் அநுப₄வத்தல் இருவரும்
 ஸகோதரர்களாயாய்த்திருப்பது. இப்படி மந:ப்ரீத் பிறக்கும்படி
 அநுப₄வித்த ஆழ்வாரை இங்கு மந:ப்ரீத் பிறக்கும்படி (மநவை)
 என்று - மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருள்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமல நல்லாடையுந்த்
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டம்ல் கண்கள்மேன் முனியேற்த் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டுவாமும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமானைப்
பாது₃ து₃ கே₃ ஸாந்தமாய் அருப₄ விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமானை
ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்)
“அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றவே”(அமலன்-1) என்று “ஸ்ரீரங்கே₃ ஸயபாது₃
பங்கஜயுக₃ம்” (ர.ஸ்த 1-125) என்ற ஸ்ரீரங்க₃ ராஜசரணாம்
புஜங்களை(யதிராஜவிம்ஸதி-2)ச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை)
“அரங்கத்தம்மான் அரைச்சுவந்தவாடை”(அமலன்-2) என்று
ரங்க₃ து₄ ரந்த₄ ரனுடைய பீதாம்பு₃ ர(ர.ஸ்த 1-120)த்தைச்
சொல்லுகிறது. (உந்தி) “அரங்கத்தரவினனையான் அயனைப்
படைத்ததோரெழிலுந்த்”(அமலன்-3) என்று வித்₄ ஸிவ
ந்த₃ ரநமான நாபீ₄ பத்₃ ம(ர.ஸ்த 1-116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்ன
ரங்க(பெருமாள் திரு.2-1)னுடைய தேடற்கரிய உத₃ ரப₃ ந்த₄ ம்
(பெரிய திரு.9-9-10). “அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம்”
(அமலன்-4) என்று “பட்டம் கிலோத₃ ரப₃ ந்த₄ நம்” (ர.ஸ்த 1-115)
என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) “அரங்கத்தம்மான்
திருவாரமார்பு”(அமலன்-5) என்று லக்ஷ்மீலலித க்₃ ருஹ(ர.ஸ்த
1-111)மான வக்ஷஸ்ஸ்த₂ லத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

“அரங்கநகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” (அமலன்-6) என்று ஸ்ரீரங்க₃ நேதாவின் கண்ட₂ (ர.ஸ்த 1-104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அணியரங்கனார்-செய்யவாய்” (அமலன்-7) என்று “அத₄ர மது₄ராம்பே₄ஜம்” (ர.ஸ்த 1-103) என்று அருணாத₄ர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டம்ல் கண்கள்) கூடணோஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய நாமரைப்பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதை₃கரூபமாய், “அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கர்யவாக்ப் புடைபரந்து மள்ளிந்து ஸவ்வரீயோடி நீண்டவப் பெர்யவாய கண்கள்” (அமலன்-8) என்று விஸாலஸ்பீ₂தாயத்₃ருச்ரஸிஸிராதாம்ரத₄வளமான ஸ்ரீரங்க₃ ப்ரணயி நயநாப்₃ஜங்களை (ர.ஸ்த 1-99)ச் சொல்லுகிறது. (மேனி) ஏவம்வித₄மான தீ₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை.

(முனியேறி) முந்வாஹநராய், (தனிபுகுந்து) இந்த மஹாபே₄க₃த்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாட்டினால்) அபுரூப₄வத்துக்குப் பாசுரம்ட்டுப்பேசின “அமலனாதிபிரான்” என்கற ப்ரப₃ந்த₄த்தின் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனணியரங்கனைக் (அமலன்-10) கண்டு வாழமவராய்த்து ஓவர். பின்பு அவ்வாப₄வத்துக்கு ப₄ட்டர் தே₃ஸிகரானார். (கண்டு வாழும்) கா₃ஸ்ய வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) வீணாபாணியாய்ப் பெரிப்பெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு நிமிக்கற கருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அலப்₄யலாப₄மானது லப்₄க்கவும் பெற்றோம்; அனியபாரு குறைகளும்ல்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸ்ரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருள்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநம்

அவதாரிகை

ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசீதமாயிருத்தல், வேத₃மும் வேதே₃பபப்₃ரும்ஹணமான மஹாப₄ரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸக்₃ரஹமாய் ஸர்வாத்₄காரமுமாயிருக்கும். “வேதே₃பபப்₃ரும்ஹணார்த்த₂ாய தாவக்₃ராஹயத ப்ரபு₄” (ரா.பு₃ 4-6) என்றும், “வேத₃நத்₄யாபயாமாஸ மஹாப₄ரதபஞ்சமாந்” (பு₄ர. ஆத்₃ 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதே₃பபப்₃ரும்ஹணமான மஹாப₄ரதராமாயணங்களும் “நாராயண கத₂ாம்மாம்” (பு₄ர-ஆத்₃ 1-27) இத்யாத்₃களைச் சொல்லி வைத்து ப₄க₃வத்கதை₂ அல்லாதவற்றையும் சொல்லி வைத்தது.

திருவாய்மொழியும் “அமர்சுவையாயிரம்” (திருவாய் 1-3-11) “பாலோடமுதன்னவாயிரம்” (திருவாய் 8-6-11) “உரைகொளின் மொழி” (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதம்லாயிரமா (திருவாய் 1-6-11) யிருந்ததேயாக்₂லும் அந்யாபதே₃ஸ்வாபதே₃ஸமென்ன, ஸாமாநாத்₄கரண்ய நீர்ணாயகமென்ன, தீர்மூர்த்திஸாம்யதது₃த்தீர்ணதத்த்வ நீஷேத₄மென்ன இவை தொடக்கமான அருமைகளை

புடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பது
பாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு;
நருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய
பாப₄லாப₄ரூபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரத்பாதி₃யாநிற்கும்;
நருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையேயாகிலும்
அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு; தீர்வித₄ாத₄கார்களுடைய
குணாகு₃ணங்களை ப்ரத்பாதி₃க்கையாலே; ப்ரணவம் போலே
அல்ல, அதிஸங்குச்சதமாய் து₃ர்ஜீனோயமாயிராமையாலே.
“பதி₃ஹாஸ்தி தத₃ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்”(பு₄ர.
ஆதி₃ 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில்
குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையல்லாம் இதிலே
புண்டாய் இதில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

பரவ்யுஹவி₄வங்களை ப்ரத்பாதி₃க்கையன்றிக்கே
அர்ச்சாவதாரனாபேண வந்தவதார்த்து, திருவரங்கப் பெருநகருள்
பெண்ணீர்ப்பொன்னி, திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும்
நருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு(பெருமாள் திரு
1-1), மணத்தானே பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற (பெருமாள்
திரு 1-2) ப்ரப₃ந்த₄மாகையாலே எல்லா ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும்
அப்ரப₃ந்த₄த்துக்கு வைலக்ஷணியமுண்டு.

மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாச் யுண்டு;
“பல்லாண்டு” (திருப்பல்-1), “போற்றி” (திருப்பாவை-24) என்று
ப₄ாவிக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே
ஜந்மஸித்₃த₄மாய்த்து இவர்க்கு. “குலங்களாய வீரண்டிலொன்
றிலும் பிறந்திலேன்” (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர்
தம்மை நாலுவர்ணத்திலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்;

பெரியபெருமானும் அப்படியே நனைத்திருப்பார்; ந்த்யஸூரீகள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. “ஆழ்வார்கள் இருகரையார்” என்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம். அவர்லும் இவர் “பரோபதே₃ஸமும், இதரந்ரஸநமும் அநுப₄வவ்ரோத்₄” என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாக அநுப₄விக்கறார்.

“ஸ்நேஹோ மே பரம:” (ரா.உத் 40-15) “என்ற னளவன்றால் யானுடைய அன்பு” (இரண்டாம் திருவ.100) “ராஜம்ஸ்த்வயி” இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; “அதுவுமவனதின்னருளே” (திருவாய் 8-8-3). “ந்த்யம் ப்ரத்ஷி₂த:” இன்றன்றாகல் மற்றொருபோது கொடுபோக் றோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த₄ர்மயைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே; “நின்னலாலிலேன் காண்” (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாபோலே. “ப₄க்தி₃ஸ்ச ந்யதா” ஸ்நேஹமாவ தென்? ப₄க்தியாவதென்? என்னில்; பெருமாளையாழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யத்ரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை - ஸ்நேஹம்; ப₄க்தியாவது “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” (ரா.அ 31-24) என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளைய பெருமாள் நிலை. “வீர” தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்லமுடியாது; தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். “ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂த்” என்னை மீட்டராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. “அந்யத்ர” என்கிறது “மற்றாரானுமுண்டென்பார்” (சீறிய திருமடல்) என்னுமாபோலே கொடுபோக நனைத்த தே₃ஸத்தின் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படி

ராமாவதாரமல்லதந்யாத த்ருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமானையல்லது பரவ்யுஹ விப₄ வங்களை அந்யாதபடி.

ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், த்ருப்பாற்கடல், த்ருவவதாரஸ்த₂லம், உகந்தருளின த்ருப்பத்கள் இவையெல்லாம் பெரிய பெருமானையானாப்போலே அவ்வோவிடங்கள்லுண்டான ஸௌந்த₃ர்யகு₃ணசேஷ்டதாத்₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கல்லே காணலாம். பெரியபெருமானழகும் ஐஸ்வர்யமு மெல்லாம் பரமபத₃த்திலே முகுள்தமாயிருக்கும்; அவதாரத்தில் மர்லை போரும்; இங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்ஙனையென்னில் - பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற எம்பெருமான் பொங்கோலுடைய த்ருவரங்கச் செல்வனா(நாச். த்ரு.11-3) ராகையாலே அவ்வோவிடங்கள் ஸங்குச்தமாயிருந்ததிறே.

தன்னையுகந்தாரை அநுப₄விக்கையன்றியே, 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாரும் கண்டநுப₄விக்கலாம்படி யிருக்கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமும்ங்கேயுண்டு; கு₃ணாத்₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தல் அகப்பட்டார் அவ்விஷயம் போக்கி அந்யார்களிறே.

“யதோ வாசோ ந்வர்த்தந்தே” (தை. ஆந 9-1) என்று வேத₁ங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோ டாத ஆற்றிக்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படியிருக்கிற விடமிறே. மழைக்கன்று வரைமுனைந்தும் மைந்தனேமதுரவாறான

திருமாலை-36)அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்துக் காணும். இவர் தமக்கு ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும், ருசீஜநகமும், ஹேராத்₄ந்வர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமானே வயன்றிருக்கிறார்.

ப₂லபே₄கத்தருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிறபடி யெங்ஙனையென்னில்; ப்ரத₂மஸுக்ருதமும் தானாய், பேற்றுக்கு வேண்டுவன நீர்வஹ்த்துப் போந்த ஸௌஹார்த்த₃மும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு அத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராத்நே; உள்ளதுண்டாகல் அவனருக்₃ரஹத்துக்கு ஹேதுவாம்த்தனை. இதரவிஷயங்களில் அருசியும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தல் அப்ரத்ஷேத₄மும் விளைந்த இம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூப ரூபவிபூ₄திகளைக் காட்டக் கண்டருப₄வித்து ப்ரீதராக்றார். “ஆநயைநம் ஹர்ஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா. யு. 18-34) என்று மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப் போலே தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து (திருவாய் 3-2-4) கடைத்தலையிருந்து வாமும் சோம்ப(திருமாலை-38) ராயிருக்கிற லோகஸாரங்க₃மஹாமுந்களை அருள்பாடிட்டு, ‘நம் பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்’ என்ன; அவரும் ‘அருள்பாடருள்பாடு’ என்று சொல்ல; இவரும் ‘அடியேன் அடிப்பாணைடிப்பாணன்’ என்று இறாய்க்க; அவரும் விடாதே தோள்மேலே யெழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப் பாடி, திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப்பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

1. அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த
 விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்
 வேங்கடவன்
 நிமலன் நிம்மலன் நீதிவானவன்
 நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
 கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பத₃ வுரை

அமலன் ப்ரவேஸ₀; ப்ரப₃ந்த₄ வைலக்ஷண்யமருளிச்
 செய்கிறார் (ப்ரணவம்த்யாதி₃). துறுப்புக்கூடு) பதறும் கூளமும்
 கூட்டித்தூற்றாப் பொல். துறுப்புக்கூடானபடி எப்படியென்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (வேதே₃பப்₃பும்ஹணைத்யாதி₃). எல்லா
 வற்றிலும் பற்ற ஆத்₄க்யம் எத்தாலேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார்
 (யத்₃ஹாஸ்தீத்யாதி₃). வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்
 (மற்றையாழ்வார்கள்த்யாதி₃). பெருமானையாழிய வேறொரு
 ஸ்த₂லாந்தரமறியாது எப்படியிருக்கிறதென்ன, அருளிச் செய்கிறார்
 (ஸ்நேஹோ மே யித்யாதி₃). எல்லா ஸ்த₂லங்களையும் விட்டுப்
 பெரியபெருமானைப் பற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன,
 அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட₂ மித்யாதி₃). (அவ்வாறு
 அவ்வாறு) என்றது - ரஸோக்த். க்ருஷ்ணன் தானே வந்து
 அவ்வாற்றிலே கண்வளர்ந்தானென்றபடி. ப்ரத்பாத்த₃ய
 வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு ப்ரப₃ந்த₄த்த்
 றுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஓவர்
 நமக்க்த்யாதி₃).

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ. - முதற்பாட்டு. பெரியபெருமாள் திருவடிகள்லழகு மேல்விழுந்து தம்மை அடிமைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. - (அமலன்) ந்த்யஸம்ஸாரியாய்த் தண்ணியராயிருக்கிற தாம் கட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யமென்றிருந்தார். வந்துக்டின பின்பு பெரியபெருமானுக்குப் பிறந்த வைலகஷண்யத்தைக் கண்டு “அமலன்” என்று கொண்டாடுகிறார். “அமலன்” என்றது ஹேயப்ரத்யநீக னென்றபடி. அபஹதபாப்மத்வாத்₃ குணங்கள் ஆத்மாவுக்குண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸம்பந்த₄ அவஹமாய், ப₄ க₃ வத் ப்ரஸாத₃ த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். இவன் அங்ஙனனிற்கேயிருக்கை.

(அமலன்) ஸுத்₃ த₄ னென்றபடி. இவன் ஸுத்₃ த₄ னாகையாவது - தான் ஒருத்தன் ஸுத்₃ த₄ னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்பந்த₄ த்தாரையும் ஸுத்₃ த₄ ராக்கவல்ல அடியுடைமை. துயரறு சுடரடி(திருவாய் 1-1-1)யிறே. “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு₄ நந்த₃ ந” (ரா. உத் 82-9) என்னுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது - ஜந்மவ்ருத்தாத்₃ களால் குறையநின்ற தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு தன்பக்கல் தே₃ லம் தட்டாதே, “அநஸநநநந்யோ அப்த₄ சாகஸீ த்” (முண்ட₃ க 3-1-1) என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. “என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதக்கே”(திருவாய் 3-3-4).

(ஆதி) “ஆத்யத இத ஆத்ய:” ஸ்ப்ருஹணீய னென்றபடி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியானானென்று

“ஆத்” என்னவுமாம். ஐக₃ த்காரணத்வாத்₃ களைச் சொல்லவுமாம். ஆக, இரண்டு பத₃த்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்பாணகு₃ ணயோக₃ மும் சொல்லுகிறது.

(பிரான்) இவ்வோநிலைகளை எனக்கறிவித்த உபகாரகன். (பிரான்) உபகாரத்தைச் சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே “எத்திறம்” (ந₃வாய் 1-3-1) என்கிறார். (அடியார்க்கு) “ரத்நஹாரீ ச பார்த்த₃வ:” (ரா.பு₃ 53-9) என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இது நம்மளவிலடங்காது. நம்மடியார்க்கா மர்க்களையென்று அவர்களுக்காக்கனானென்கிறார். (அடியார்) நம்பக்களிலே நிகழ்ப்தப₄ ரா யிருக்குமவர்கள்.

(என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னிடையாட்டமுமறியாத வவன்னைத் தன்னடியார்க்கு ஸேஷபூ₄ தனாக்கன் பார்த்த₃வ: என்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைசெய்து போந்தவென்னை; தந்த₄ நத்தின் சீர்மையறியாத வென்னை. (என்னை) தே₃ ஹாத்மாப₄ மாநிகள் தீண்டாதவென்னை. தன்மைக்குத் தனக்கவ்வுருக்ல்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ்வுருக்ல்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே ஐப்பிறுணுண்ண வைத்தலன்; அவர்களுக்கு ஸேஷமாக்கனான். ப்ர₃த₃வ: ஸே₃ஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீள ஸங்கையுண்டு ப்ர₃த₃வ: ஸே₃ஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; தீ₃கப்போலே வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றால் மீளவிரகல்லை. ஸ்ரீவீ₄ ஷணாழ்வானுக்கு வந்தவருமைய விஷயீகாரம் பெருமானுடைய விஷயீகாரத்துக்கு தீ₃கப்போலே இவர்க்குத் ததீ₃ய விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. “த₃த₃வ:” (ரா. யு 17-2) “ஆநயைநம் ஹர்ஸரேஷ்ட₂!”

(ரா.யு 18-38) அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டுவாரு மென்றான்.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) தான்
 ஸ்ரஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே
 ஸ்ரஷத்வத்தெல்லையிலே என்னை வைத்தான். (விமலன்) என்
 சிறுமை பாராதே ததீ₃யர்க்கு ஸ்ரஷமாக்குகையால் வந்த
 ஒளஜ்ஜ்வல்யம். எதிர்கள் தரம்பாராதே சீர்யர்
 தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளில்லாதவனல்லன் கிடர் இப்படி
 விஷயீகர்த்தான். ந்த்யஸூ⁶ர்கள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி
 இருக்கிறவன் கிடர் கதீர்பொறுக்க ஜீவிப்பாரைப் போலே ந்த்ய
 ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற வென்னை ந்த்யமுத்தரோடாக்க
 விஷயீகர்த்தான். இவ்வளத₃ார்யம் கற்றதும் அவர்களோடே
 கிடரென்றுமாம். “அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ ப₄வது” (ரா. யு-
 18.38) என்றார்கள்றே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக்
 குழாத்தையாழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித்
 தந்தான். “உடன்கூடுவதென்று கொலோ?” (திருவாய்
 2-3-10) என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்)
 அவர்களாலும் எல்லைகாணவாண்ணாது. (விரையார் பொழில்
 வேங்கடவன்) பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய
 திருவேங்கட மலையையுடையவன். பெரியபெருமானைப்
 பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக்
 கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே
 கவிபாடுவது. “பரமபத₃த்தல் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கத்
 திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே, ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தின்னின்றும்

தருமலையிலே தங்கக்காணும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று
புட்டரருள்செய்யும்படி. அன்றையே, கோயில் பே₄யக்₃யதை
கமக்கு நிலமல்லாமையாலே தருமலையிலே போய் த₄ரிக்கப்
பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) நித்யஸூ⁶ரிகளை
புடையனாவதுக்கு மேலே ஓரெஸ்வர்யம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே
யடிந்துவார் ஆழங்காலிலே இளைப்பாறத் தேடுமாபோலே
அவர்களும் வந்து அடிமை செய்யும்டம். (வேங்கடவன்)
அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்டான்.

(நிமலன்) இத்தலையில் அர்த்த₂த்வமும் கூடவின்றக்கே
யிருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஒளஜ்ஜவல்யம். இவனும்
ஹரியிடப்பார்த்திராதொழுகை. அசுத் வ்யாவ்ருத்தியாலே
ஹரியிட்டாருண்டாகல் “பத்₃ப்₄யாமப்₄க₃மாச்சைவ ஸ்நேஹ
ஸந்த₃ர்ஸநேந ச” (ரா. அ 50-41). (நிம்மலன்) இத்தலைக்கு
உபகரித்தானாயிருக்கையின்றக்கே தன்பேறாயிருக்கை.
“அமலன்” என்று தனக்காக்கனபடி; “விமலன்” என்று
நன்னடியார்க்காக்கனபடி; “நிமலன்” என்று நான் பச்சையிடா
யிருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நிம்மலன்) இது
தன்பேறாகச் செய்தானென்கிறார். “கருதக்ருத்யஸ் தத₃ா ராம: ”
(ரா.பு₃ா 1-85) என்கிறபடியே.

(நிதவானவன்) ஸேஷஸேஷத்வங்கள் முறைமாறாத
நித்யவிபூ₄தியிலேயுள்ளவன். “ஸஸ்வரோஹம்” (கீ₃தா 16 - 14)
என்று எதிரீட்டிருக்கும்டம்தே இவ்விடம். அங்கு
கலக்குவாரும்ல்லை, கலங்குவாரும்ல்லை; இங்கு

கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதீளரங்
கத்தம்மான்) நீத்வானவன் என்னா, நீண்மதீளரங்கத்தம்மா
என்கிறார். “அளப்பரியஆரமுதை அரங்கம் மேய
அந்தணனை” (திருநெடு-14)என்னுமாபோலே. (நீண்மதீள
ரங்கத்தம்மான்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதீள
யுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமஸேஷ.
(அம்மான்) ஈரரசுதவிரந்தாலிறே ஸேஷத்வம் பூர்ணமாவது.
திருமலையில் பே₄ாக்யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும்
கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே
பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத்
திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம்.
(திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும், குளிர்த்தியும், விகாஸமும்,
பரிமளமும் தொடக்கமானவை. ஆத்₃த்யனைக் கண்டாலிறே
தாமரையலருவது; இத்தாமரைக்கு ஆத்₃த்யன் இவர். பிராட்டி
திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும்
திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையும் திருவடி(திருநெடு-1)
களிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து
வருகைக்கு ப்ராப்தி. (வந்து) த்₃வீபாந்தரத்தில் சரக்குச்
சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல்,
ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணும்றே; அங்ஙனன்றியே,
“வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” (பெரிய திரு 3-5-1)
என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே
என்கிறது. (என் கண்ணினுள்ளை) *** (நீத்வானவன் கமலபாதம் -
என் கண்ணினுள்ளை) ஸத₃ாத₃ர்ஸநம் பண்ணுகிறவர்கள்
கண்ணுக்கிலக்கானது கிடர் என் கண்ணுக்கிலக்காகிறது!

*** ஒரு வாக்யம் நழுவிற்று.

வல்லதனை நாளும் விநோத₄ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே என் கண்ணைச் செம்பளித்தேன்; தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையுறுத்து உள்ளேபுகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன என்கறார். அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஸிக்கத் தொடங்கிற்று.

(ஒக்கன்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுதலைக்கும் ஒத்தரா நின்றது; அங்குத்தைக்கு ஸீலஸ்தீ₃தீ₄; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸ்தீ₃தீ₄. (ஒக்கன்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்த பதின்னுதல்; என் கண்ணுக்கல்லக்கான விடத்திலும் பழைய நிலை நிலையாதிருந்ததென்னுதல்; ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து மங்களக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்; இந்த லாப₄ம் அநாதைக்குமொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

(அமலன்) உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்(திருவாய் 1-1-1). (அ,த) யவன்(திருவாய் 1-1-1). (பிரான்) மயர்வறமத்நலமருளினன் (திருவாய் 1-1-1). (அடியார்க்கு) பயிலுஞ்சுடரொளி(திருவாய் 3-7). (விண்ணவர் கோன்) அயர்வறுமமரர்களத்பத்(திருவாய் 1-1-1). (புத்திர) அவர் தொழுதெழு (திருவாய் 1-1-1) என்றார், இவர்க்கு அமைவானே வந்துநின்றன.

அந் : - முதற்பாட்டு. அமலத்வம் முக்தார்க்கும் உண்டேயென்ன, அருள்செய்கிறார்(அபஹதபாப்மேத்யாதீ₃). ஸு₃தீ₄ நென்று அந்நாந்தாம். முந்தின அர்த்தத்திலே அருள்செய்கிறார் (முதற்பாட்டாதி₃கள்த்யாதீ₃).

2. உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நீவார்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்த நீசாசரரைக்
கவார்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்
பொழிறைங்கத்தம்மான் அரைச்
சீவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என சீந்தனையே.

அவ: இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - அவன் தொடர்ந்து
வந்தபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் மேல்விழுந்தபடி
சொல்லுகிறார்.

(ஆதீயதே) ஆதாநம் பண்ணப்படுகை. ஸ்வீகரிக்கப்
படுகிறானென்றபடி. “பிரான்” என்றது கீழைப்பற்றவாதல்;
மேலைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத்₃ப₄ாவமநீயாத
வென்னையென்னுதல். தன் கல்யாணகுணமநீயாத
வென்னையென்னுதல். “ஆடபடுத்த” என்றத்தால்
ஆதீ₄க்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வ
ம்த்யாதீ₃).

“விண்ணவர்கோன்” என்கையாலே, ஸ்ரஷீத்வத்தி
னெல்லையென்கை. ஆழங்கால்-வ்யங்க்யம். ஸீலகுண
ம்குதியாலே ஆழங்காலென்கிறது. இவனுடைய
அத்₃வேஷாதீ₃களும் பொறுக்கமாட்டானென்னுமத்தை
அருளுகிறார் (பத்₃ப₄யாம்த்யாதீ₃).

கலக்குகிறது-ப்ரக்ருத், கலங்குகிறான்-ப₃த்₃த₄ாத்மா.
(த்ரு) பூஜ்யவாசீயாதல், பிராட்டியாதல். விண்ணவர்கோன்
என்று த்₃வீபாந்தரவஸ்து. கண்ணுக்கு விஷயமென்னாமல்,
உள்ளன வென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(வல்லதனை நாளும்த்யாதீ₃). ஒக்கின்ற என்கையாலே
நிலைகுலையாத்ருக்கை.

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி யெங்ஙனையென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் பே₄ாக்₃யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே பே₄ாக்₃யதை அளவுபட்டதுமல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதம் கிளர்ந்தலைக்கப்படுக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு நாரும்பு கடலை அளவிட்டல்லவே கரையேறுவது; ஒருதரை ஒருதரையிலே ஏற விசமத்தனையிறே.

வ்யா:- (உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீத். ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரிய:பத்யாய் அளாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன் அர்த்த₂யாய் வந்து, தன் திருவடிகளைத் தலையிலே வைப்பா நின்றால் "மத்₃யமூர்த்த₄நம் அலங்கரிஷ்யத்" (ஸ்தோ. ர-31) என்று உகக்க வேண்டியிருக்க, அவையறியாதொழிய, ப்ரஜை பாலாதிக்கக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த திருவுள்ளத்தை யுடையவனாய். இவற்றைப் ப்ரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னைதேயிறே; "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருஸம்ப₄வத்" (ம. ௨. 2-40) என்கறபடியே.

(2) உகமளந்து) வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே அநிகரந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கிடர் தாழும்பிராதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு வ்யஸநமைய(திருவாய் 3-2-2)மிறே. குணாகுணந்ரூபணம் ப்ரிஸ்பாதே எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைக்காற்போலே, ப₄க்திமாந்களும், பாதக்களும் ஒக்க வாழ்ந்து விளங்கும்.

(அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட₃கடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவப்₄வேகத்தையுடையவன். அண்ட₃கடாஹம் வெடித்து அடைகட்ட வேண்டும்படியிற்றே அபேக்ஷதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம் மோழையெழ”(திருவாய் 7-4-1).

(நிவர்ந்த) நிர்ந்த, புவலர்ந்தாப் போலே. (நீண்முடியன்) உப₄யவிபூ₄திக்கும் நிர்வாஹகனென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவப்₄வேகத்தையுடையவன். ரக்ஷயவர்க்க₃க₃த்தை நோக்கினாலிற்றே ரக்ஷகன் முடித₄ர்ப்பது. (அன்றித்யாத்₃) கண்ட காட்சியிலே “ஜீதம்” என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே. எதிர்ப்பட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஸரத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன். (அன்று) ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) எதிர்ப்பட நிஸாசரரை. நேர்ந்த நிசாசரர் என்கிறது - திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழகைக்கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே! என்று. (நிசாசரர்) வெளியில் முக₂ங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டை நாய்கள் ஓடி மேல்விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்₃நி போலேயிருக்கை. “தீ₃ப்தபாவக ஸங்காஸஸஸரரை:” (ரா.யு.16-32) என்கிறபடியே பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் முடித்தல்லது நல்லாத வெம்மை.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தரம் பாராதே விஷயீகர்த்தபடியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளந்தருளினவிடமே பிடித்து அடியொற்றி, ராவணவத₄ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருளினான். இன்னமும் வேர்ப்படங்கற்றில்லை. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஸிஸிரோபசாரமானபடி, (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இழவுதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (அம்மான்) இங்கே வந்த பின்பு ஈஸ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சுவந்தவாடை) உடையார்ந்த வாடை(திருவாய் 3-7-4); செக்கர்மாமுகல் (திருவாசர்யம்-1); திருமேனிக்குப் பரப₄க₃மான திருப்பீதாம்பு₃ரம். (சுவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றின் மேலே எனக்கு மனஞ்சென்றது” - என்னுமாப்போலே ஆஸ்சர்யப்படுகிறார். (என சந்தனை) ஆருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு அதிலேயகப்பபட்டது. (என சந்தனை) திருவடிகளின் சுவடற்றந்த பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நிற்கத் துறையிலே பள்ளையாகக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்பு₃ரத் திலே திருவுள்ளத்தைக் கண்டபடி.

அரு - இரண்டாம்பாட்டு. (உவந்தனியாத்₃) (தானநிந்து (சார்ல்) திருவரையில் பே₄க₃யதையையநிந்து கிடிலென்றபடி. (விஷயத்தின் பே₄க₃யதை) திருவடிகளின் பே₄க₃யதை. (உகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல். உகக்க அநியாவிட்டால் வைப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ருணாகு₃ணேத்யாத்₃). (அடைகட்ட) தமர்₃ அளப்பதற்கு முன்பு நீண்முடியில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

இத்தால் திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஒரோவகைகளாலே காண்கிறார். (2)

3. மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்தசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினனையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன் மேலையனைப்
படைத்ததோரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தன்னுயிரே.

அவ: மூன்றாம்பாட்டு. திருப்பிதாம்புரத்தினழகு
திருநாபீ₄ கமலத்திலே வீசற்று.

வ்யா - (மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரே
பிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக்
குரங்குகள் ஜாத்யுச்சதசாபலத்தாலே ஒரு பழத்தை பு₄ஜிக்கப்புக
மற்றை மேலில் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு
அதிலே பாய்ந்து தாவாநிற்குமத்தனையாய்த்து.
பெரியபெருமாளுடைய தீ₃வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால்
படுகிறாப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானமும்
வேடுமுடை வேங்கட(நான். திருவ-47)மற்றே. (மந்திபாய்)
ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும்.
திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடா நிற்குமென்றுமாம்.
பரமபத₃மும், திருமலையும், கோயிலும், திருவயோதீ₄யையும்,
திருச்சேசாலையும் ஒருபே₄ாக்₃யாயிருக்கிறபடி. எங்கும்
மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கள் வேரோடு

(ரக்ஷயவர்க்கு₃த்தையித்யாதீ₃).

(விஷயிகர்க்கை)

விபீ₄ஷணாழ்வானை.

பணையோடு வாச்யறப் பழுத்துக் கீடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப் பெறாதே தான் வேண்டினபடியே தீர்யும்படியாய்த்து.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தே₃ ஸத்துக்கு எல்லைநிலம். (மாமலை) பே₄ாக்₃யதை அளவற்றிருக்கை. உப₄யன்பு₄த்யும் ஒரு மூலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்த்செய்ய நின்றான்) எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முக₂ங்கொடுத்து நிற்கற இந்நீர்மையை யநுஸந்தி₄த்து, நித்யஸூ⁶ர்கள் வந்து படுகாடுக்டப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அநுப₄விக்குமத்தனையிறே அங்கு; ஸீலாநுப₄வம் பண்ணலாவது இங்கேயிறே.

நித்யஸூ⁶ர்கள் திருமலையிலே நிற்கற ஸீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழகண்ணர் புகரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கல்லே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம்.

(அரங்கத்தரவினனையான்) அங்கு நின்றும் இங்கே சாய்ந்தபடி. பரமபத₃த்தின்னிறும் அடியொற்றினான்; திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது; அங்கு நின்றும் வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்; ராவணவத₄ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையா யிருந்ததென்றுமாம். (அரவினனையான்) தீர்கிறவன் சாய்ந்தருளினால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளிர்க்கத்,

மென்மையும். (அரங்கத்தரவினணையான்) “ஸௌஷ்டேயே புரஸ்தாச்ச₂ாலாயாம்” (ரா.அ 111-14) ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக் கிடக்கறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலே முதலில் ஸரணம்புக்கு முக₂ங்காட்டாவிட்ட வாறே, “சாபமாநய” (ரா.யு 21-22) என்று சீறும்வரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸரணம் புக்குக் கிடக்குமவரீறே இவர்.

(அந்திபோல் நிறத்தாடையும்) ஸந்த₄யாராக₃ம் போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்பு₃ரமும். “அரைச்சவந்த வாடை” என்றது பின்னாட்டுகிறபடி.

(அதன் மேல்) இவ்வழக்கின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறார். (அயன்தியாதி₃) சதுர்த்த₃ஸ்பு₄வந ஸ்ரஷ்டாவான ப்₃ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்த₂ாநமான திருநாபீ₄கமலத்தின் மேலதன்றோ. சதுர்முக₂ ஸ்ருஷ்டி புர்வகாலத்திலேயாகிலும், இப்போது(ம்?) ப்₃ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்த₂ாநமென்று கோள் சொல்லித்தாராநின்றது, திருநாபீ₄கமலம். (எழிலுந்தி) இளக்ப்பதிக்கை. “ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்” (?) என்கிறபடி யன்றிக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) “பதம் விஸ்வஸ்ய” (தை. நா - 11), “யஸ்யாஸம்” (யஜுர்.ப்₃ரா 3-7) என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறாரல்லர். அழகுக்குத் தோற்று “அடியேன்” என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே) என்னுடைய நற்சீவனானது திருநாபீ₄கமலத்ததன்றோ

வென்கிறார்.

விடாமைக்குப் பற்றாசு; “மருடியேலும் விடேல்
கண்டாய்” (திருவாய் 2-7-10) என்னுமாப்போலே. இப்பாட்டில்
பெரியபெருமாள் பக்கல்லே திருவேங்கடமுடையான்
நன்மையுமுண்டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதிள்கூழ் இலங்கைக்கிறவன் தலைபத்து
உதரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாடமாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்று
உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே. (4)

அவ.- நான்காம்பாட்டு. திருநாடி₄ கமலத்தோடே சேர்ந்த
திருவத₃ ரப₃ந்த₄ நத்தை அருப₄ விக்கிறார்.

வ்யா.- (சதுரமாமதிள்த்யாதி) கட்டளைப்பட்டிருக்கை.
(மாமதிள்) துர்க்க₃ த்ரயம். “எஸ்வரன்” என்றறியச்செய்தே
எதிர்க்கப் பண்ணின மதிள். (இலங்கைக்கிறவன்) மு(து)ழஞ்சிலே
எம்ஹங்கடந்த தென்னுமாப்போலே. “லங்காம்
ராவணபால்தாம்” (ரா. ஸு 1-39). (இலங்கைக்கிறவன்)

அரு:- மூன்றாம்பாட்டு. நாத்பர்யத்தை யருளிச்
செய்கிறார். (பரமபத₃ மும்த்யாதி₃). (சந்த்செய்ய) கிடும்படி
நின்றானென்னுதல்; ஆஸ்ரயாநிற்கப் பராக்காய்
நின்றானென்னுதல். முதற்பாட்டைக் கடாஷ்த்துப்
பரமபத₃ த்தில் நின்றும் அடியொற்றுதல்; இரண்டாம்பாட்டைக்
கடாஷ்த்து ராமாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல். உந்தியைப்
பற்றாசாகப் பற்றினவிடமுண்டோலென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(மருடியேலும்த்யாதி₃).

ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலேகாணும் இவனும் இலங்கைக்கு ஈஸ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மத்தித ஜஸ்வர்யம்நே. “யத்₃யத்₄ர்மோ ந ப₃லவாந் ஸ்யாத₃யம் ராக்ஷஸேஸ்வர:। ஸ்யாத₃யம் ஸுரலோகஸ்ய ஸக்ரஸ்யாபிச ரக்ஷிதா॥” (ரா. ஸு 49-17) என்றானிதே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச் செய்ய நினைக்கிறார், அவன்தன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பார்கிறார் அல்பமநுகூலித்தானாகல்.

(தலைபத்துத்ர) பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே யுத்ர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஓட்டி) அநுகூலிக்குமாகல் அழியச்செய்ய வேண்டாவிதேயென்று பூசல்லே இளைப்பித்து விட்டபடி. “க₃ச்ச₂ாநுஜாநாம்” (ரா. யு 59-144) என்கிறபடியே.

(ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) பிறிறைநாளைப் பூசல்லே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த₂தமன்றோவென்று ப்₃ரஹ்மாத்த₃கள் கருதினவாநே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்₃வீதீயமான ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிசூல்யத்தல் நிலைநின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

(ஓதவண்ணன்) ராவணவத₄ம் பண்ணி ஸ்ரீவீ₄ஷணாழ்வா னுக்கு முடிகொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாய், ப்₃ரஹ்மாத்த₃கள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ணி வீரஸ்ரீ தோற்ற ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றநிலை.

(மதுரமாவண்டுபாட) வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கு
 இடங்கொடுத்தபடி. சீலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே;
 மயில்கள் ஆட்புக்கன. (மாமயில்) ஒருமயில் தோகை வீர்த்தால்
 திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலிருக்கை. ருஷ்கள்
 கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்ந்து மயில்கள்
 ஆட்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின்
 கூத்தாட்டாதல், என்றும் தீர்யக்₃ யோந்களுக்கு நிலமாகை.
 (வண்டுபாடமாமயிலா) முநீவைகுண்ட₂ நாத₂ன் பெரியபருமானாவாறே
 ந்தியஸூரிகளும், வண்டும் மாமயில்களுமானபடி. “ஸர்வை:
 பர்வருதோ தே₃வைர் வாநரத்வமுபாக₃தை:” (ரா. யு 114-17)
 என்னக்கடவதீறே. ராஜா வெள்ளைசட்டையிட்டால் அடியார்
 கறாப்புச்சட்டையிடும்த்தனையீறே.

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயில்லே கண்வளர்கிற
 பாமஸேஷயுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆப₄ரணத்துக்
 காப₄ரணம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி.
 (வன்னுள்ளத்துள் நின்றலாகின்றதே) என்னஞ்சீனுள்ளே அழகு
 எண்டேறா நின்றதே; நெஞ்சம் நாடிறே (திருவாய் 8-6-4);
 அகலநின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் த₃ஸரத₂ாத்மஜன்
 படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (4)

அரு. - நாலாம்பாட்டு.(சதுரம்த்யாதீ₃) (கட்டளைப்பாடு)
 து₃ர்க்க₃சுவரணையோடே கூடியிருக்கை. கீ₃ர்து₃ர்க்க₃ம்
 வறது₃ர்க்க₃ம் ஜலது₃ர்க்க₃ம்; ஆக து₃ர்க்க₃த்ரயம். அவன்
 மறுஷ்யனானால் இவர்கள் தீர்யக்காக வேண்டுவானென்
 னென்ன அருள்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதீ₃). (பெற்றவயிற்று)
 அயனைப் படைத்தது. (அகல நின்றாலும்) தாம் அகல

5. பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கவைத்தான் வைத்ததன்ந் என்னுள் புகுந்தான்
கோரமாதவம்செய்தனன்கொல்அறியேன்
அரங்கத்தம்மான்தரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

அவ. - ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான
பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகடர் என்னை
ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்ட தென்கறார்.

வ்யா.- (பாரமாய) ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரனே
தள்ளுமடத்திலும் ஒருநிலைநின்று தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை;
ஸம்ஹர்ப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும்
நரகத்திலேயாயிருக்கை.

(பழவினை) காலமநாத்₃; ஆத்மாவோ நித்யன்; அசத்
ஸம்ஸர்க்க₃ முமன்றே யுண்டிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக்
கூடுபுரித்ததாயிருக்கும்றே. “ஸர்வபாபேப்₄ யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி”
(கீ₃தா சரமஸ்லோகம் 18 -66) என்றவன்றானே தள்ள
வேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) வீரகராயிருப்பார் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர்
தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்க. நித்யஸூரிகளுக்குப்
பாபஸங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கல்லாதபடிபண்ணி.

நின்றாலும் ப்ரயோஜநம்ல்லை. அங்கும் வந்து
ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி.

(என்னை) பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபம்படும் ஆகரமான என்னையென்றுமாம். “அக₄மஹோத₃த₄:(?)” (தன் வாரமாகக் வைத்தான்) தான் என்றால் பசுஷபத்க்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக் கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன் பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கன்படி, அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) ஒச்சந்தாநச் சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே, (என்னுள் புகுந்தான்) பின்னையும் தன்னாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தை நீக்க உள்ளே முழுமாய்ப்போலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வால்புக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜர் இருந்து குறும்புசெலுத்தினாப் போலே யாகவொண்ணாதென்று என் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் மலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். “அந்நந்தந்ய:” (மண்ட₃க 3-1-1) என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்குமவனுக் கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

(கோரமாதவம்த்யாத்₃) ஒப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். இந்த்₃ரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிக்றிலேன்; நானறியவொன்றுமில்லை. ஒப்படி பாங்க்ப்பானென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதீ₃தீரத்திலே கிடந்து நபஸ்ஸு பண்ணினானோ அறிக்றிலேன். கே₄ரமான நபஸ்ஸாகிறது - அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின் னாய்வுடையாரைப் போலே இருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் தகழ்வதுவே” (திருவாய் 10-6-8)

என்னுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) ஒப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கீடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது. இச்சீர்ய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(த்ருவாரமார்பதன்றோ) பெரியப்ராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக் குறித்து “தேநமைத்ரீ ப₄வது” (ரா.ஸு 21-20) என்றும், அவனைக்குறித்து “ந கஸ்சீந்நாபராத்₄யத்” (ரா.யு 116-44) என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்ல வேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்கு உடலாம்த்தனையிறே. “ஸர்வபூ₄ஷண பூ₄ஷார்ஹா:” (ரா.க். 3-15) என்னுமாப்போலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூல்ச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை; இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற “தூ₃தோ ராமஸ்ய” (ரா.ஸு 36-2) என்றவன், ப்ராட்டி கடாஷம் பெற்றவாறே “தூ₃ஸோஹம் கோஸலேந்த்₃ரஸ்ய” (ரா.ஸு 42-34) என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த ஸேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) ராஜ்யம்மீழ்ந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிசூட்டுமாப்போலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் குணங்கீடர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்.

குணத்திலே அமுந்தினார்க்கு குணமே வேணும். நீரிலே அமுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடும்த்தனையன்றோ உள்ளது.

இப்பாட்டால் - அந்தர்யாம்ப்₃ ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபகத்வஸக்த்யும் இங்கே உண்வென்கிறார்.(5)

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ் பொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகீரண்டத்து ஒருமாநிலம்எழுமால்வரை
முற்றும்

உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே. 6.

அவ.- ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்ட₂த்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே ஏற்பட்டென்னவாமாம்.

அரு. - அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாயவித்யாதி₃) (பாரமாய) னினையினுடைய பூ₃ஹுஸ்யமாதல்; க்ரௌர்யமாதல். இவற்றை வாக்யத்₃வயத்தாலே அருள்ச்செய்கிறார் (ஸர்வஸக்தீத்யாதி₃). பழமையேதென்ன அருள்ச்செய்கிறார் (ஆத்மாவித்யாதி₃). வாரம் - ஸ்நேஹமாதல், கடமையாதல். இவனின்றுக்கு மிறையைத் தான் இறுக்கிறேனென்று தன்பேரிலே ஏற்படுக் கொள்ளுகை. (சாபம்) குட்டி. ஸத்ருக்கள், விரோதிகளை அறுக்குமென்று ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுட்டி வைக்குமாப்போலே என் விரோதிகளைப் போக்க ஸ்வரூபம்

வ்யா. - (துண்டம்த்யாத்) கலாமாத்ரமாய்
வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஐட்யிலேயுடையனான ருத்ரன்
தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள
ப்ரஹ்மானுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப்
போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே
தாழைமடலைச் சொருகுமாப்போலே, ஸாதகனாயிருக்கச்
செய்தே ஸுகப்ரதாநனாக அபிமாந்தித்திருக்குமாய்த்து.
ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவனல்லது புகல்லலையே.
சந்த்ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினானென்றுமாம்.
அவனுடைய துரிதத்தைப் போக்கினாப்போலே தம்முடைய
துரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவண்டுவாழ் பொழில் சூழ் அரங்கநகர்மேய
வப்பன்) லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்தையையப்
பண்ணி அலைந்துகொடுக்கப்படுக்கவாறே தான் கடக்கநிற்க
வொண்ணாதென்று அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக்
கீட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகை
உடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைசூழ்ந்த பெரிய
கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

நஸரியாதபடி வைத்தான் என்றபடி. திரு-அழகாகவுமாம்.
“ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்” (முமுகூப்படி-182)
என்கிறபடியே கைங்கர்யவிருத்தமான அழகிலே ஈடுபட்ட
என்னை, ஸ்ரிய:பதித்வகுணத்தைக் காட்டிமீட்டாப்போலே,
ஸ்ரிய:பதித்வகுணத்திலே அகப்பட்டாரை ஸௌந்தர்யமாக்ற
அழகைக் காட்டி மீட்கலாகாதோ வென்ன “மார்பதன்றோ”
என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருள்செய்கிறார் (அழகிலே
அமுந்தினார்த்யாத்).

(வண்டு வாழ்பொழில்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் பே₄க்₃யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கும்; அவ்வண்டுகளைப் போலே தம்மையருப₄ விப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கறார்.

(அண்டரண்டம்த்யாத்₃) அண்ட₃ாந்தர்வர்த்தகளுடைய அண்ட₃ம், பக்ரண்டம் - புறவண்ட₃ம், அத்₃வீத்யமான மஹாப்ருத்₂வீ, பு₄மக்கு ஆணியடித்தாப்போலையிருக்கிற ஏழுவகைப்பட்ட குலக்₃ர்கள், ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் புளைபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புகும்படியுண்ட கழுத்துக்கிடர். இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென் னென்னில்; தனித்தனியே சொல்லுகை பே₄க்₃யமாயிருக்கை யாலே.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டிர்) பெரியபெருமாள் திருக் கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளயாபத்திலே ஜக₃த்தை எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோற்றாநின்றதாய்த்து. விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) முன்பு பெற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விச்சே₂த்₃ம் பிறவாதபடி நோக்கிற்று; என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒருநாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

இப்பாட்டால் ஆபத்ஸக₂னான ஸர்வேஸ்வரன்படியும் இங்கே உண்டென்கறார். (6)

அரு. - ஆறாம்பாட்டு. (துண்டவித்யாத்₃) ஸாத₄கவேஷம் தோற்ற ஜடை₃யை த₄ர்க்கிறவனுக்கு சந்த்₃ரன் வேணுமோ வென்ன அருள்செய்க்றார் (சுமையராயிருப்பார்த்யாத்₃).

7) கையினார் சுர்சங்கனலாழ்யர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார்கமழ் நீள்முடி எம்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைந்சை

மேயமாயனார்

செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சந்தை கவர்ந்ததுவே.

அவ. - ஏழாம் பாட்டு. திருவத₄ரத்திலே அகப்பட்டபடி
சொல்லுகறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தை யிறந்தேனென்னு
மாப்போலே.

வ்யா. - (கையினார்த்யாத்₃) வெறும்புறத்திலே
படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுர்சையுடைத்தான
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், ப்ரத்பக்ஷத்தின் மேலே அனலை யுமிழா
நின்றுள்ள திருவாழ், இவற்றை யுடையராயிருக்கை.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுர் ஸ்வப₄ாவமானாப்போலே
திருவாழ்யாழ்வானுக்கும் ப்ரத்பக்ஷத்தின் மேலே அனலுமிழ்கை
ஸ்வப₄ாவம். திருக்கோட்டியூரிலே அநந்தாழ்வான், ப₄ட்டரை,
“ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன் த்₃விபு₄ஜனோ, சதுர்ப்பு₄ஜனோ என்ன;
இருபடிகளுமடுக்குமென்ன, இரண்டிலுமழக்தேதென்ன,
த்₃விபு₄ஜனாகல் பெர்யபெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது,
சதுர்ப்பு₄ஜனாகல் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது” என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக் கடலை ஒப்பாகக்
சொல்லும்ததனையிறே. நீட்ச் - பே₄ாக்யதாப்ரகர்ஷம். பச்சை
மாமலைபோல் மேனி(திருமாலை-2); அதுக்கு மேலே
ஒப்பனையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கிருதமாய் ஆத்₄ராஜ்ய ஸௌசகமான திருவப்₄ ஷேகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவு தோற்றுகை. எனக்கு ஐநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவ்ஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப₄ரணமான கோயிலிலே வந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

(அரவினணைம்சை) ரத்நங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) மின்மன் பறக்கிறபடி. “ஸ மயா பே₃ராத்₄த: ஸ்ரீமாந்” (ரா.ஸ 38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சீர்ப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சீர்ப்புக் கண்டால் பொறுக்க வொண்ணாமோ.

(ஐயோ) திருவத₄ரமும் சீவப்பும் அநுப₄விக்க அரிதாய் “ஐயோ!” என்கிறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சு பற்கொடுத்த

அரு. - ஏழாம்பாட்டு. (கையினுரித்யாதி₃) இங்கு, தெப்பம் அநுப₄வபரிகரமான நெஞ்சு. (படவடிக்கை) ஈடுபடுத்துகை. “சுர்” என்று ஸுஷ்ரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி. “சங்கு” என்றவிடத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் “சங்கனல்”

என்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று சுவப்பிடுகிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்க, நீரையும் தானே கொண்டது. இப்பாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன்படியும் இங்கே காணலாமென்கிறார். (7)

8) பரியனாக்வந்த அவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்கு

அரியஆதீபிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்து
கரியவாகிப்புடைபரந்து மளிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்டஅப்

பெரியவாயகண்கள்என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

அவ. - எட்டாம்பாட்டு. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிறார்.

என்றாய், “கனலாழ்” என்று- நெருப்பையுமிழ்கிற திருவாழ்யென்றபடி. பெரியபெருமாள் சதுர்ப்பு₄ஜராயிருக்கச் செய்தேயும் ஆபாதத: மேலெழ த்₃விபு₄ஜராய்த் தோற்றுகிறாப் போலே, பரமபத₃நாத₂னும் சதுர்ப்பு₄ஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரமாணாந்தரங்களாலே த்₃விபு₄ஜனாய்த் தோற்றினானாகில், பெரியபெருமாள் மறைத்துக் காட்டுகிறாப்போலே ப்ரமாணங்களும் மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்று ப₄ட்டருக்குக் கருத்து. கிடையழகு வாசாமகே₃சரமாய் ஆஸ்சர்யமாயிருக்கையாலே “இத₃ம், இத₃ம்” என்னப்போகாமல் மின்மீன் பறக்கிறதென்றபடி. நெஞ்சுபற்கொடுக்கை இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல்லான நெஞ்சை நீராக்க, இங்கே அந்த நீரையும் அபஹார்த்ததென்றபடி.

வ்யா. - (பரியனாக வந்த) $p_4 k_3$ வத் $கு_3$ ணங்களை அநுஸந்தித்து நைந்திராமே, $ஸேஷ$ த்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பாயொசந்திராமே. (பரிய) நரஸ்ம்ஹத்துக்கும் பிற்காலக்க வேண்டும்படியிருக்கை. ஊட்டியிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை. (வந்த) ஒப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார்.

(அவுணானுடல்கீண்ட) நரஸ்ம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முக₂மும், நாமடிக்கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கினகையும், கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றிபோலே மங்குநாரைக் கிழக்குமாப்போலே கிழ்த்தபடி.

(அமரர்க்கரிய ஆதப்பிரான்) தே₃ வர்களுக்கு உத்பாத₃ கனான மாத்ரமே; கையாளனாய் நிற்பது ஆஸ்ரீதர்க்கு. சிறுக்கனுக்கு உதவி நிற்கற நிலைதன்னிலே ப்₃ரஹ்மாத்₃ களுக்குப் பரிச்சே₂த்₃ க்கவொண்ணாதபடி நிற்கற ப்ரத₄நன். “க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதீஸ்ர! தமோத்₄ கேஸஸ்மந் ஜாதஸ் ஸுரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா! ந ப்₃ரஹ்மணோ ந ச ப₄வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேர்ஸப்பித: ஸிரஸ் பத்₃மகரப்ரஸாத₃:||” ($p_4 k_3$ வதம் 7 - 9 -26). (ஆதப்பிரான்) தான் முற்கோல் உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்லாத₃னுக்கு எளியனான நிலையும் ப்₃ரஹ்மாத்₃ களுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்த ஸுத்₃த்₄. ஒருக்கால்

தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்த₂ ம்ப்ரஸாத்₃ த்துப் போதல் செய்யாமையாலே வந்த ஸுத்₃ த்₄ யாகவுமாம்.

(முகத்து) அவனுடைய முக₂ த்து. (கரியவாகி) விடாய்த்தார் முக₂ த்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

(புடைபரந்து) கடலைத் தடாகமாக்கினாப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. (மீளர்ந்து) திரைவிசிக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) ஸ்ரிய: பத்திவத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் அலையெற்கை.

(அப்பெரியவாய கண்கள்) பின்னையும் பே₄ அக்தாவின் அளவன்றிக்கே இருக்கையாலே “அப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிறார். “இது” என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷ நீர்த்தே₃ ஸம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிடர் நான். என் வைத₃ க்₃ த்₄ யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மெளக்₃ த்₄ யத்தைத் தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஸ்ரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வொட்டுகிறனவிலலை. இத்தால் நரஸம்ஹாவ தாரத்தின் படியும் இங்கே யுண்வடன்கிறார். (8)

அரு. - எட்டாம்பாட்டு (பரியஞ்சி இத்யாதி₃) (ஆதி) காரணபூ₄ தனாதல்; ப்ரத₄ ாநனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக மூன்றார்த்த₂ ம். (பெரிய மனிச்சன்) ஒன்றுக்கும் கரையாத கல்நெஞ்சன். கண்கள் என்கிற த்₃ விவசனத்தைப் பற்றவருள்செய்கிறார் (ஒருவனெய்ய வித்யாதி₃).

ஆலமாமரத்தின்லை மேல் ஒருபாலகனாய்
 ஞாலமேழும் உண்டான் அரங்கத்தரவின்னையான்
 கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்

முடிவில்லதோரெழில்

நீலமேன் ஐயோ! நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே.9.

அவ. - ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊரழிபுசல் போலே திருமேனியின்
 நிறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டுவந்து
 என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கறார்.

வ்யா. - (ஆலமாமரத்தின்த்யாத்₃) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய
 சிற்றிலையிலே யஸோத₃ாஸ்தநந்த₄யமும் பெரியதென்னும்படி
 அத்₃வித்யனான ப₃ாலனாய். (ஒரு பாலகனாய்)
 யஸோத₃ாஸ்தநந்த₄யனான கிருஷ்ணனும் முரண்த்திருக்கும்படி
 இவனுடைய ப₃ால்யம் செம்பால்பாயா நிற்கும்.

(ஞாலம்த்யாத்₃) சிறுப்ரஜைகள் புரோவர்த்தி
 பத₃ார்த்த₂ங்களை எடுத்து வாயில்டுமாப்போலே ப₄ம்பரப்படைய
 வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பிள்ளைத்தனம். ப்ரளயத்தில் தன்
 அக₄டிதக₄டநத்தோடொக்கும் - என்னை அகப்படுத்திப்படியும்.

(அரங்கத்தரவின்னையான்) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும்
 எடுக்கக் கிடக்கிறபடி; அந்த ஆலின்லையில் நின்றும் இங்கே
 வரச்சருக்கின வித்தனை காணும். அந்தவறவொன்றுமே
 இவரச்சங் கெடுக்கிற வித்தனை காணும் இப்ரமாத₃த்தோடே
 சுவடின செயலைச் செய்தானென்று ப₄யப்படுமவர்கள் அச்சம்
 கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தல் தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் ஐக₃த்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முக₂த்தே விழியாவிடில் தனக்குச் செல்லாதானபடி.

(கோலமாமணியாரமும்) அழக்யதாய்ப் பெருவிலையனா யிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத் தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) இது பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி அவத்₄ காண வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தையடையக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் க₃ரம்பீ₄ர்யத்தைப் போகவடித்தது.

இப்பாட்டால் வடதளையநமும் பெரியபெருமாள்புக்கல்லே உண்டென்கிறது.

அரு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆலமாமரம்த்யாத்₃) (செம்பால் பாய்கை) கேவல ரக்தப்பசையாயிருக்கை. பத₃ச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யத்₃ வயமருளிச்செய்க்நார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத்யாத்₃ வாக்யத்₃ வயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழே ஸமுத்₃ரமாய், மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே கோயிலிலே திருவந்நாழ்வான் மேலே கண்ணார்ந்தருளுகை. (ஆரம்) பதக்கம்.

“கோலம்” என்றது - ஆபுரணச்சேர்த்தி அழக்யமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை - நிறைவெல்லா மென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல்.

10) கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை அண்டர்கோன் அனியரங்கன் என்னமுதனைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே.

அவ. - நிக₃மத்தல், இவ்வளவும் ஜ்ஞாநஸாசஷாத்காரம்; மேல் லோகஸாரங்க₃மஹாமுனிகள் தோளில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; பெரியபெருமானழகைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவென்கிறார்.

வ்யா. - (கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த தம் விடாய் தீரும்படியாய் “அத்₃ரௌ ஸயாஞ்ரீவ ஸீதள காளமேக₄” (ர. ஸ்த 1-82) என்கிறபடியே வர்ஷ₂க₂மான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. பன்னீர்க்குப்ப்போலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பே நிழலிட்டபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) இடையனாய் வெண்ணெய் உண்ட திருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகல் வெண்ணெயுண்ணவாட்டார்கள் என்று கருத்து. (கோவலன்) ஆபி₄ஜாத்யம்; பெருமானாக்குக் கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்து வந்து கிடக்கிறவன்; பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால் ஒப்போதும் வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

(என்னுள்ளம்   கவர்ந்தானை)   என்னெஞ்சை

அபஹர்த்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே
கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை.
யஸோதை₃ப் பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணின
ஸ்ரத்₃தை₄யை என்னெஞ்சிலே பண்ணி பு₄ஜ்த்தவனை. வைத்த
குறியழியாத்ருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப்போலேயாய்த்து
இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

(அண்டர்கோன்)த்ருவாய்ப்பாடியில்டைக்குலத்துக்கு
நர்வாஹகனென்னுதல்; அண்ட₃ாந்தர்வர்த்த்களான ஆத்ம
வர்க்க₃த்துக்கு நர்வாஹகனென்னுதல். (அணியரங்க
என்னமுதனை) தே₃வர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்று
இவருடைய அம்ருதம்.

(என்னமுதனை) ப்₃ரஹ்மாத்த₃களுக்கு முதலியாயிருக்கும்;
எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும்.
(கண்டகண்கள்) சுவையற்றந்த கண்கள் ஸ்ரவணேந்த்₃ரிய
மாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றனைக் காணாவே) “ப₄ாவோ நாந்யத்ர
க₃ச்ச₂த்” (ரா. உத் 40-15) போலே கண்களுக்குப்
பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதாரவிஸேஷம்
இவற்றை இப்படி விரும்பி பே₄ாக்₃யமென்று கருதாது.
காட்சியொழிய வேறொரு ப₂லம் சொல்லாதுவிட்டது ப₂லமும்
காட்சியேயாகையாலே. முக்தப்ராப்யமென்று ஒரு
தே₃ஸவிஸேஷத்திலே போனாலும் *ஸத₃ா பஸ்யந்தி
(ருக்₃வேத₃ம் 1-2-7, ஸாமவேத₃ம் 3-18-2-4)யிறே.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்₂யை சொல்லுதல்

செய்யில் கரைமேலே நின்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாத்யாவர். அஸ்தமீதாந்யப₄ாவமாம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார். “நோபஜநம் ஸ்மரந்நித்யம் ஸரீரம்” (ச₂ந் 8-12-3) என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்த₂த்தை அநுப₄வித்தாரென்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய் விட்டது.

இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் இங்கே உண்வென்கிறார்.(10)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருள்செய்த வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அரு. - பத்தாம்பாட்டு. நிக₃மத்தில் (கொண்டல்த்யாத்₃) வண்ணம் நிறமாதல், ஸ்வப₄ாவமாதல், ஒளத₃ார்ய கு₃ணமாதல், இத்தையருள்செய்க்நார் (பனிநீர்த்யாத்₃). பத₃ாந்வயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்₃வயத்தாலே அருள்செய்க்நார் (கோவலனாய்த்யாத்₃), (பச்சையிருகை) இவரையொழிந்த வர்கள் ஸ்வஸ்வகு₃ணங்களைக்காட்டி வஸீகரிக்கப் பார்த்தாலுமென்றபடி. ஸங்க்₂யைசொல்லாமைக்கு ஹேதுவருள்செய்க்நார் (நோபஜநம் ஸ்மரந் நித்யாத்₃).

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநாரும்பதம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

**பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂ யானத்தில்
பாட₂ பே₄த₃ங்கள்**

பக் கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட ₂ ம்
11	2	இவர் தேவாரமான பெரியபெருமானை	அவர் தேவரான பெரியபெருமானை
12	10	அவனநுக் ₃ ரஹத்துக்கு	அநுக் ₃ ரஹத்துக்கு
15	14	தந்த ₄ நத்தின்	தன்திறத்தில்
21	15	யுடையவனாய்	யுடையனாய்
22	3	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படி யிறே	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அது அடைக்கவேண்டும் படியிறே
24	21	திருச்சோலையும் ஒருபோகி யாயிருக்கிறபடி	அச்சோலையோபாதி யாயிருக்கிறபடி
24	22	பலாக்கள் வேரோடு பணை யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப்பெருதே தான்வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து	பலாக்கனிகள் வேரோடு நுனி யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கை யாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெருதே தான் வேண்டினபடி திரியும்
25	21	ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்	ராமாவதாரத்திலே பிடித்து அடியொற்றி னான்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட ₂ ம்
26	15	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும்	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயா யிருக்க
26	24	நற்சீவனானது	நற்சீவநமானது
28	1	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு திரிந்தாப் போலே
28	10	பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே	பனங்குலை உதிர்தாப் போலே
28	18	ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றான் என்று	ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றான் என்று
29	4	திருச்சோலைக்கு	அத்திருச்சோலைக்கு
29	3	மயில்கள் ஆடப்புக்கன	மயில்கள் ஆடப்புக்கது
29	8	(வண்டுபாடமாமயிலாட)	(வண்டுபாடமாமயிலாடு)
31	8	இந்த நன்மைகளுக்குமேலே	ஸந்தான பரம்பரையின் நன்மைகளுக்கு மேலே
31	23	அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரை	அத்தலையாகத் தம்மை யழிய மாறின பெரியவுடையாரை
32	4	இச்சீரியபேற்றுக்கு	இக்கனவிய பேற்றுக்கு
32	16	அழகுக்குத் தோற்று	அழகுக்குப் புல்கவ்வி
32	22	முடிசூட்டுமாப்போலே	முடிசூட்டுவாரைப்போலே
33	19	ஆத்மாவித்யாதி ₃	ஆத்மாவோ நித்யனித்யாதி ₃

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
33	22	ஒருகுட்டி வைக்குமாப் போலேஒருகுஞ்சை	வைக்குமாப் போலே
34	2	ருத் ₃ ரன் தனக்குப்பிதாவுமாய்	ருத் ₃ ரனுக்குப்பிதாவுமாய்
34	15	அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த ₂ மாக	இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த ₂ மாக
35	11	தனித்தனியே	தனியே
36	10	படவடிக்கவல்ல	ஆலத்திவழிக்கவல்ல
36	16	த் ₃ விபு ₄ ஜனே சதுர்ப்பு ₄ ஜனே என்ன; இருபடிகளும்மடுக்கு மென்ன; இரண்டிலுமழகிய தேதென்ன	த் ₃ விபு ₄ ஜனே;சதுர்ப்பு ₄ ஜனே என்று கேட்க; இரண்டு மழகியதே
36	20	மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே	மலையையும், கடலையும் ஒப்புச் சொல்லுமித்தனையிறே
37	13	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்கு தெரியும்.
37	13	இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்	இங்குப் பழையவழகுகளும் நிறம்பெறும்.
37	16	இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ	இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கப்போமோ
37	20	இங்கு, தெப்பம்	இங்குத் தெப்பம்
38	13	ஆபாதத: மேலெழ த் ₃ விபு ₄ ஜராய்	ஆப்தர்க்கு மேலே த் ₃ விபு ₄ ஜராய்
39	11	மங்குநாரை	மங்கினாரை
39	13	கையாளாய் நிற்பது	ஆளாய் நிற்பது

பக்கம் வரி புத்தகத்திலுள்ள பாடம்

வேறுபாடம்

41 13 இவனுடைய ப₃ால்யம்
செம்பால் பாயாநிற்கும்

இவனுடைய ப₃ால்யம்
செம்பால் பாயாநிற்கும்
ப₃ால்யம்

41 15 பூ₄மிப்பரப்படைய வாயிலே
வைத்தாளுய்த்து

பூ₄மிப்பரப்படைய
வயிற்றிலே
வைத்தாளுய்த்து

41 19 அந்த ஆலினிலையில் நின்றும்

அந்த ஆலில் நின்றும்

42 10 பச்சைச் சட்டையிட்டு

பச்சைச்சட்டையுடுத்து

43 12 வர்ஷுகமான காளமேக₄ம்

வர்ஷோந்முக₂மான
காளமேக₄ம்

43 13 பன்னீர்க்குப்பி போலே

பனிநீர்க்குப்பிபோலே

42 21 (ஆரம்)பதக்கம்

(ஆரம்)பதகம்.

42 19 கீழே ஸமுத்₃ரமாய் மேலே
ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே

கீழே ஸமுத்₃ரமாய்
ஆலிலையாயிருக்கை
யன்றிக்கே